

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Ціна примірника 40 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою пошт. в краю 500 м; за границею разом з оплатою пошт.: В Чехії 12 чes. кор. чвертьрічно. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемисьль, вул. Поберже ч. 1.

Оголошення: 100 м, за однією паралельною рядком або його місце. — Дрібні оголошення по 30 м від слова. — Некрологи 40 м, матрим. оголошення по 80 м від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно

Перед процесом.

За місяць, дня 6. вересня розпочнеться у Львові судова розправа проти Стефана Федака і товаришів. Так отже по близько однорічній слідчій тюрмі стануть обжаловані перед польським судом. Стефан Федак обжалований о злочин наміреного убійства на особі начальника Пілсудськоко і воєводи Грабовського, крім того о злочин державної зради, доконаний організуванням тайних товариств, що мали на меті викликання домашньої війни в Польщі; Франц Стик, Дмитро Паліїв, Остап Коберський, Валиль Коберський і Михайло Матчак обжаловані за співучасть в наміреному убійстві і в державній зраді; Богдан Гнатевич, Петро Яремчук, Віктор Голубовський, Михайло Тофан, Остап Горобійовський, Іван Білецький і Євген Зиблікевич обжаловані за державну зраду.

Так отже будемо переживати великий політичний процес, що відібеться голосним відгомном в кожній українській хаті та буде одним з моментів історичної боротьби між двома народами. Прилюдна опінія українського народу про цей процес вже усталена, сумнівів ніяких не має. Дадуть їй вислів — очевидно в рамках, на які дозволяє судова зала і обставини, серед яких живемо — українські оборонці обжалованих, покликуючись на заяву Федака по арештованню, що його атентат був вимірений і доконаний на львівського воєводу Грабовського як протест „проти того, що з нами виробляють“. Щож до закиду державної зради, то оборонці Федака і товаришів покличуться на міжнародні трактати і пропонують польським суддям матеріал до осуду. Їх річею буде судити по совісті і справедливості, бо за цей вирок будуть вони відвічальні перед історією.

Також і польське громадянство Сх. Галичини буде живо інтересуватись львівським процесом. Яка його опінія про цей процес — годі знати. Але коли возьмемо голоси польської преси за голос опінії польського громадянства, то вже тепер можна ствердити, що вона є зневагою мого його власних героїв, оплюгавленням польських пам'яток на кладовищах від Варшави аж по

сибірські тундри, де замучено на шибеницях тих Поляків, що боролись за Рідний край. Не знаємо, як польська льогіка погодить польську опінію про Федака з обсіпаннем квітами Добродізької, яку суджено за те, що кинула бомбу на царського губернатора Скаллона.

Процес Федака і товаришів не є домашню справою між Українцями а Поляками, а справою міжнародною. Він пригадає світови, що відносини в Сх. Галичині не є поладнані і буде грімким апелам до сумління провідних міжнародних чинників, щоб уже раз вирішили справу сх.-галицької державности.

Необсаджени парохії.

(з кругів духовенства)

Редакції „Укр. Голосу“ належить шира подяка, що порушила пекучу справу необсаджених парохій. Бо й справді, коли виставлена на небезпеку латинізації парохія в Добромилі через 4 літа надармо вичікує пароха, то це мусить прилюдно піднести. Мусить тим способом звернути увагу міродайних чинників, щоб не перетягали струни та не викликали вражіння, що поступають тенденційно. Бо дивне диво! Коли опорожниться нічим незамітна парохія, то міродайні чинники ділають дуже скоро. Звісний прецінь загально факт, що по трагічній смерті одного визначного священика-патріота, декана, котрий вмер в „чотирикутнику смерті“ за Збручем, духовні власти розписали сейчас конкурс, не чекаючи навіть урядового ствердження смерті — хотія давались чути голоси, щоб з конкурсом вздержатись, аби вдові по заслуженім священику-громадянину дати час на вишуканне даху над головою. Але супроти аргументу „добро вірних вимагає, щоб парохію обсаджити“ — умовили голоси. Якжеж супроти того пояснити собі, що ліпше випосажені парохії під Перемишлем мусять ждати літами на пароха. Прилюдна опінія мусить домогатись вияснення справи, бо курсуючий з уст до уст жарт, „що кандидат на парохію ще не скінчив богословя“ справу тільки затемлює. — Не тільки Добромиль

жде 4 літа на пароха. Жде на него і Негрибка (з Пикуличами і Сільцем) — велика парохія, віддалена від Перемишля о 3 км., дотована 134 моргами поля і 8 сят. дров. Чому її не обсаджують, чому латається провізорією, з якої матеріально користають чужинці? Між духовенством і вірними курсують всякі несконтрольовані вістки про це — а я зазначу тільки факт, що міродайні чинники вже три рази укладали пропозицію на Негрибку і три рази її анулювали. І так парохія далі необсаджена, а мільони інтеркалярій впливають до державної каси. Так далі бути не може. Добромиль і Негрибка повинні бути негайно обсажені кандидатами, яких ординаріят уважає гідними. Але треба побажати йому в тім ділі рішучості.

При тій нагоді хочу порушити ще одну справу. Є під Перемишлем самостійне сотрудицтво Острів, яке мало завжди свого сотрудицка. Від довшого часу це сотрудицтво не обсажене, а доїжджають туди з Перемишля оо. Василяне. Добре булоб, щоб оден з оо. Василян постійно там замешкав, щоб міг навязати постійний контакт з селом, бо місцеві обставини цього конче вимагають. Це тим лекше зробити, що сотрудицтво є випосажене 24 моргами ґрунту і 7 копами жита (скіпщини) — отже є матеріальні дані до екзистенції постійного сотрудицка.

ГАЛАПАСИ.

Приїхав я з чужини і застав тут в краю чотири відміни студентів, на які галицьке академічне кодро ділиться: Дуже багато тих, котрі хотілиб студіювати, та їзза матеріальної нестачі не можуть ані виїхати за границю, ані поміститися у Львові, досить тих, котрі студіюють на комірнім у наших сусідів; найбільше тих, що учаться на укр. університеті у Львові, а на жаль, багато, тих, котрі моглиб виїхати за границю або бодай до Львова, а з байдужности чи з якоїсь рутенської інерції сього не роблять. Тій четвртій групі хочу таки впрот сказати, що вони гірші від тих, котрі з розвиненими стягами переходять в табор ворогів — вони є галапасами, що серед лінивства і

МУЧЕНИЦТВО ВІРМЕНІВ.

В часі всесвітної війни аж до нинішнього дня вірменський народ так як і український найбільше натерпівся. Пригляньмося цій страстній дорозі вірменського народу, що жив довго в туецьким ярмі.

Перед 10 літами повстала в Туреччині молодотурецька організація, яка якби на глум назвала себе: „Єдність і Поступ“. Ця організація перед великою війною на своїм зїзді в Солуні ухвалила „зробити Турками всіх підданих Туреччини“ і заявила, що це може статись тільки насильством. До підданих Туреччини належали й Вірмени, які не хотіли стати Турками і всіма силами боролись проти потурчення. Але коли вибухла всесвітня війна, турецький уряд постановив скористати з воєнного часу й винищити всіх Вірмен в цілій своїй державі. Талаат-паша, що був тоді турецьким міністром внутрішніх справ, зовсім не крився з тим пляном і виразно сказав членови німецького посольства: „Ми Турки мусимо скористати зі світової війни й раз на все позбутися внутрішніх ворогів; тепер чужа дипломатія не буде нам перешкаджати в тій конечній роботі.“ Ті слова Талаат-паші не були сказані на вітер. Від тоді вимордували Турки 114 тисячів Вірмен, мужчин, жінок, дітей і старців. А саме, коли вибухла світова війна, валі (намісник) вірменського округу Ван, велів арештувати багато визначних Вірмен, при чім убито багато невинних людей. А коли доведені до рослуки Вірмени піднялись до бунту в місті Ван, турецьке правительство скористало з цього і зачало нищити Вірмен в цілій державі. І так в квітні 1915 вивезли Турки з Царгороду на острів Тарзос, опісля в гори Ливану багато вірменських інтелігентів, артистів, учених, священиків, лікарів, адвокатів і т. д. — без ніякої вини й навіть без переслухання. За тим турецький уряд видав такий розпорядок з 9. вересня 1915: „Отсим зноситься цілковито право Вірмен жити і працювати в турецькій державі. Правительство, яке бере за се повну відповідальність, наказує не ошаджувати

навіть дітей в колисках! Не вільно робити ніяких виїмків! Всіх Вірмен, навіть жінок і дітей, навіть хорих, які не можуть самі йти, треба виселити, причім забороняється турецькому народови охороняти виселенців. Темний турецький нарід, не маючи національного почуття, не вміє оцінити високої політики свого правительства, яка спонукує його до такого ділання. Строгість, поспішні марші, тортури і нужда — все те мусить бути пристосоване до Вірмен і то зараз і без передишки в цілі винищення їх. Урядовцям наказується виконати все, чого та ціль вимагає, без остраху перед карою за це... — Правда, що морозить чоловіка, коли читає цей варварський указ?

Але трафлялися в Туреччині судді, що не могли дивитись, як урядовці знущались над вірменським народом, і судили їх — всуперіч виразній волі свого правительства, придержуючись законів, які забороняють кривдити невинних людей. Довідався про це турецький міністер і видав такий розпорядок: „Дійшло до нашого відома, що поодиноких урядовців поставлено перед воєнні суди за насильства супроти Вірмен. Се може остудити запал інших урядовців, тому забороняється робити щось подібне на будуче.“ — З дальших наказів турецького правительства бачимо, що між Турками були люди з серцем, що милосердились над Вірменами і їх дітьми, коли турецький уряд забороняє кормити вірменських дітей-сиріт у захистах.

Так отже нищено Вірменів. Гнано їх з рідного краю як отару — бито, катовано. Трупи устелювали тернистий шлях страстей поневоленого народу. Всіх їх підозрівано, що є заговорниками турецької держави і вимушувано потрібні зізнання, бо указ турецького министерства виразно це наказував: „Від Вірмен треба вимушувати зізнання і документи про заговори проти турецької держави“. — Але про те все довідались дипломати американські і інших неутральних держав і робили докори турецькому урядови за його варварство супроти Вірмен. Це бачимо з отсею указу турецького уряду: „Чужі офіцери фотографують групи Вірмен при шляхах, тому при шляхах не

сміють лежати ніякі мерці“. Та хоч певно турецькі кати спрятували трупів, то все таки не вдавалось ці турецькі звірства скрити перед світом. Американський посол про все довідувався. Тому турецький уряд видає указ, щоб Вірмен не нищити по дорозі, бо це викликає дивовижу. Найкраще з ними справитись, коли заженеться їх на місце призначення. Ось і дотичний указ министерства: „Американський посол по наказу свого правительства знов звернувся до нас зі запитами, з яких бачимо, що американські конзули таємно розвідують про все. На ці запити мусили ми відповісти, що виселення Вірмен відбувається в добрих формах і без небезпеки для їх життя. Супроти сього звертається увагу на те, що (нищенням Вірмен) не треба робити дивоважі, бо се тимчасово важне з політичних причин. Нищення здержати аж до прибуття Вірмен у відповідну околицю.“ — Дальше видно з указів турецького уряду, що між Турками а то й урядовцями находились такі, що ріжними способами скривали Вірмен перед переслідуванням уряду і помагали їм. Бо турецький уряд упоминає раз-у-раз, що за такі добродійні вчинки супроти Вірмен судитиме кожного. Одначепомимо найостріших указів турецького уряду дальше траплялися між турецькими урядовцями справедлині люди. Бачимо се з того, що в липні 1916 р. уряд за людяність супроти Вірмен переніс турецького мутессафіра з Дер-ес-Цору до Багдаду.

Переслідуванням Вірмен, як вже вище згадано, кермував Талаат-паша. І за те стрітила його пімста. По програній війні втік він до Берліна. Тут вірменський студент Тейлліріана застрілив його на вулиці. Тейлліріана арештовано і поставлено перед суд. Але німецький суд увільнив його від вини і кари,

нудів живуть нарівно, що колись живитися-муть з праці тих, котрі по довгій боротьбі і нуждаренню на чужині прийдуть до краю, щоб зі будувати ліпшу долю народів. — Ці вічно змуджені „академики“ громадянства нічо не працюють, лишаячи працю або тим, котрих доля не поблагословила мошонкою, або старшим громадянам. Прикладів бачив я вже в тих кількох днях мого побуту безліч. В Луці коло Самбора відступили „академики“ всю працю великодушно — професорам гімназійним, основавши собі кружок „Наплюй“ (!!!), в Хиріві сплять рівнож (на міщанський фестин з доходом для голодних України встидалися прийти, про поміч в праці не згаду!) Уважаю отже за обов'язок звернути увагу тим пузатим і сафандуловатим синкам і синалькам на їх грішну і пятнованню гідну інерцію. Думаю, що під напором прилюдної опінії такі возьмуться до роботи і будуть і родичам помагати при пільних роботах або заберуться до освітньої роботи (на курсах, в читальнях і тд.) а по феріях може таки отворять кабузу, попрощаються з каварнями і балетами і помашерують туди, де їх бракує, а де бути є їх святым обов'язком. Студенцька бриндзя на чужині не є така страшна, звикнути до неї можна. — Але пропивати по шинках татові гроші, за які можна би вигідно студіювати чи у Львові чи на чужині, се параліж умовий, се стан тої людини, котра думає, що страчені роки — золотом відважить. — Юра Яремкевич студ. техн. в Празі.

Обезпечайте негайно від огню збіже і пашу лише в Тов. ВЗ. обезпечень „ДНІСТЕР“, бо біда не спить. 444-2-3

Придніпрянська молодь.

Придніпрянська молодь на еміграції в Польщі поважно загрожена: Не має вона змоги вчитись — росте без освіти. Так отже марнується цвіт, що при сприяючих обставинах принісби як найкращий овоч. Існували дотепер вправді по деяких еміграційних центрах школи, але яка там могла бути наука без відповідного льокалю, без наукових середників, без книжок, серед невимовних злиднів, студени і голоду. Однак і ці, сказатиб сурогати шкіл, починають звивати. З Ченстохови доносять, що тамтешня гімназія для еміграції закінчила своє животінне — поважне число молоді зовсім позбавлене можності побирати освіту, учителі лишисяз без заняття. Отсе ті учителі просять тепер о ратунок — о приміщення молоді, щоб могла далі вчитись, і о приміщення вчителів, по школах.

Наше громадянство не може бути глухе на цю просьбу і мусить прийти в поміч. Ходить тут о молодь, о нашу надію. Особливо управи наших бурс і інститутів повинні негайно виступити з ратуноквою акцією, резервуючи для придніпрянської шк. молоді 10—15% безплатних місць. Придобрій волі ця акція дасться перевести, коли приднесеться о відповідний процент скількість харчів достарчуваних батьками учеників. А особливо батьки учеників, що живуть в кождому разі в кращих умовах як еміграція, повинні бути натаку підвижку-виrozumілі. Такі випадки, як в Інституті гім., в Перемішлі, де представник батьків застерігається, щоб не було в закладі більше безплатних місць над ті, що займають інструктори, бо це дівється з кривдою їх синів — це випадки грубого самолюбства. Бо по перше: місця інструкторів не є дарові, а по друге: звідки приходить прилюдна інституція удержувати синів заможніших тільки по фактичним коштам. А якби ці сини були на станціях, або колиб Гімназійний Інститут вів підприємець, то чи й він працювавби без зарібку. Інститут гімн. зарібку не потребує, але Виділ цієї інституції має право і обов'язок підвишити батькам о стільки їх влати чи достави харчів, щоб можна і крайно убогих прийняти.

Тому Виділи наших бурс повинні приступити до вирішення цієї справи, а УПТ. у Львові певно займеться долею учителів з Ченстохови, маючи вже найкращий досвід, що галицькі школи, в яких працюють придніпрянські педагогі, розвиваються як найкраще.

Ми віримо, що так само, як на наш зазив, щоб галицьке громадянство прийняло дітей на ферії — наше громадянство голосно відгукнулось, так само і тепер відгукнуться наші бурси. Але те громадянство мусить теж застречися проти всяких неоправданих ельокубрацій. Якийсь Чмелик в однім з послідних чисел „Гром. Вістника“ накинувся на наше громадянство, неначе воно не хотіло приймати на ферії придніпр. дітей. Константуємо, що це звичайна собі побрехенька, якої ціль нам не є авісна. Наша Редакція дала ініціативу тій акції і конститув. що зголосилось до 100 громадян, деякі приїздили аж до Перемишля по діти або прислали гроші. *Всіх не можна було обділити дітьми.* Це факт, а ми покидаємося на Придніпрянців пп. Др. Шкурата, дир. гімн. Бачинського і п-ню Марченко, які брали участь в акції розміщення дітей, щоб засвідчили, як громадянство реагувало на нашу відзову. Годі бризкати болотом на громадянство, коли воно сповняє свій обов'язок! Ми сподіємось що шан. Ред. „Гром. Вістника“, на якій шпальти закралася шкідлива ельокубрація Чмелика, зажадає від него фактів, які мусять бути провірені львівським „Укр. Тов. охорони дітей“.

Східна Галичина.

От і маємо знову „автономію“ для Сх. Галичини. Виринає вона правильно перед кождою міжнародною конференцією — як виринає правильно казка, що українські цолітики бажають вести угодові переговори з Польщею. Перед генуєнською конференцією виступили були польські соціалісти з автономією територіяльною. Тепер перед загальним збором Союзу Народів і перед сесією Найвищої Ради знову новий проєкт польських шляхтичів-консерватистів, які виступили з проєктом „вовудської автономії“. Щож спонукує польських шляхтичів, що виносять на продаж таку дивовижну птицю, звану „вовудською автономією“? На це відповідає краківський „Час“ так: „Загально відоме річ, що оголошенне соймових виборів „zwłazszcza“ в Сх. Галичині моглоби бути дуже критичною датою в міжнароднім розвою „sprawy czerwono ruskiej“ (чому не „wschodnio-malopolskiej“ — прим. склад.) Мусимо уникнути протесту і заборони Найвищої Ради, а уникнути його можемо тільки тоді, коли наш стосунок до непольських народностей потрафимо належито управити. Буде то вже питанням переговорів з Англією і Францією, аби тоді одержати їх дозвіл на вибори в територіях дотепер Польщі офіціально непризнаних Найвищою Радою!“

От що спонукало посла Гальбана (нашого старого „приятеля“) поставити внесок в польським соймі, щоб польський уряд опрацював і предложив до ухвали ще теперішньому соймови проєкт „вовудської автономії“ в Сх. Галичині. Щож це таке „вовудські автономії“? Це малиб бути три великі ради повітові у Львові, Тернополі і Станіславові, які булиб польським висловом новітнього права про самоозначення народів. Ці ради повітові (на папері очевидно!) малиб бути фігивим листком для польських політиків, щоб вони могли розписати вибори в Сх. Галичині.

Не перший це проєкт автономії, та такого ще не було. Коли внесок соціалістів польських мав сякі-такі прикмети політичної приличности, то внесок посла Гальбана є для українського народу зневагою. А відповідею на него буде оден, одноцільний фронт цілого нашого народу проти всіх затій, які мають на меті не тільки відобрати йому але навіть чим небудь обмежити його святе право на самоозначенне. Можуть собі польські політики ухвалювати автономії, які їм тільки фантазія принесе, — Українці далекі від того, ніяких зобов'язань не брали і не возьмуть. Польські політики нехай собі пригадають зобов'язання, які іменем польської держави підписав польський міністер Грабскі в Спа д. 10. липня 1920, а якого зміст недавно пос. Домбскі прочитав в соймі: „Представники Сх. Галичини будуть визвані на міжнародною конференцією і там предложать свої справи. Польський уряд обов'язується прийняти рішення Найвищої Ради що-до границь Сх. Галичини“.

Що з виборами в Сх. Галичині не піде так легко, як собі уявляють польські політики, про те свідчать вістки, які надходять із за кордону. А саме в англійським парламенті посол Mosley запитав прем'єра, чи польське правительсто наміряє перевести вибори до польського сойму в Сх. Галичині і чи, з огляду на те, що — відповідно 91 договору в Сан-Жермен — самі тільки союзні і заприятенні держави мають право розпоряджати в Сх. Галичині, зроблено яке представлення польському урядові з приводу його самовільної акції. — В заступстві прем'єра відповів державний підсекретар для закордонних справ Harmsworth так: Дня 21. лютого 1922 польський сойм рішив перевести вибори до нового сойму не пізніше як 1. жовтня 1022. Дожидаємо звіту що-до становища польського правительства відносно виборів у Сх. Галичині і до того часу я не можу заявити, чи є вказані чи ні зробити представлення польському правительству. — Посол Mosley знову запитав: Чи польське правительсто заповіло, що воно відступить від переведення виборів в Сх. Галичині, а коли ні, — то чи це не булоби нарушенням Сан-жерменського договору? Harmsworth відповів: Ожидаємо в тій справі заяви польського правительства.

Священічі вдови і сироти.

Ми дістали довгого листа від п. Юлії Дутковської в Копичинцях, 59 літної сироти по бл. п. о. Петрі Дашкевичу, парохо в Волчі долішній. Годі читати цей лист без зворушення. Ось і віки з него: „Мій батько був 6 літ священником, опісля спараліжований лежав 4 літа. Моя мати перенеслася до свого батька о. Онуфрія Дашкевича, пароха в Ніжанковичах. По смерті діда перед 20 літами забрались ми до кривних в Копичинцях, котрих тут вже нема. Моя мати, рік минув на сам наш Великдень, померла з голоду. Свідчуся Ісусом Христом, що велику нужду і голод терпіли ми!“ і т. д. — Далі проситьця ця сирота о поміч, а саме, щоб ми оповістили в „Укр. Голосі“ про вї гірке життє. Робимо це і просимо Всч. Духовенство пам'ятати про неї та всі датки висилати на руки кан. і пароха Всч. о. Петра Шанковського в Копичинцях.

Отсе письмо пригадає знов болочу справу вдів і сиріт по священниках, яких доля впрост трагічна. Дар з ласки, який вони дістають — це посмі-

ховиско, яке понижує тільки вдови і сироти і напр. у п. Дутковської виносить 350 мп. місячно — значуть річна „пенсія“ не вистарчає навіть на 2 кг. масла! Інше громадянство серед подібних обставин відкинулоб цю „пенсію“ з погордою і само заопіковалобися нещасними. Бо коли австрійський уряд давав мало вдовам — але всеж таки давав 50 кор. які рівнаються теперішнім 50.000 м. За 50 к. місяч. вдова могла сяко тако удержатися при життє.

Супроти того тепер вже треба подбати, щоб під зиму забезпечити вдови і сироти. Священічі жінки повинні цю справу взяти в свої руки і перевести вї як слід. Деякі деканальні соборчки розпочали вже акцію в тім напрямі. І так, як доносить „Нива“, духовенство бурштинського деканату ухвалило на своїм соборчику 1. червня відступити 5% ерекціонального поля для оставших вдів і сиріт попередників на 5 літ, а вже від цього року складати щорічно 1 кг. твердого зерна від кождого морга поля для всіх вдів і сиріт по священниках бурштинського деканату. Щедрійшими були священники новосельського деканату, які зобов'язалися на соборчику в Новім селі дати що року по 2 кг. зерна від морга вдовам і сиротам тамошного деканату. „А колиж очуняються інші деканати?“ — питає „Нива“. Те саме питання ставимо і ми. Жінки священічі повинні повести справу вдів і сиріт до щасливої розвязки, памятаючи, що не одну з них може стрітити кождої хоїлі подібна доля, що й доля тих нещасних.

Подбати теж треба про сиріт, яких треба віддати до середних шкіл і там їх удержати. Недавно подали ми проєкт, щоб хлопців примістити при духовнім семінарі в Перемішлі, котрого будинок не є в цілості замешканий. Довідуємось, що оден зі священічів в тій справі інтервенював в міродайних чинників, але рішучої відповіді до нині нема. Час вже щоб і ті вищі чинники рахувались з опінією загалу духуєнства! Чейже знайдеться кімната в семінарі, щоб хлопців примістити, а духовенство дасть харчі і квестія розвязана. Колиж в семінарі неможливе приміщення — то таки мусить знайтися льокаль в капітульних домах. А місця видко не брак, коли цілий 2 поверх капітульного дому біля катедр. церкви замешкали жовніри. Поміч шкільний молоді конечна! Оден з професорів гімн. сконстатував, що в одного сироти, ученика вищої кляси, не було сорочки на хребті. І то сконстатував припадково, бо амбітний хлопець скривав цю нужду. Таких є більше. Чи не прийдемо їм в поміч?

Дописи.

Васючин, повіт Регатин. В нашому селі після довголітної перерви темряви починає щойно світати. Пізно вправді супроти довколишніх сіл, та ще й тепер, крім чужих на жаль і сворідні, сільські п'явки стараються підлим епособом — доносамі спинити навіть найменші, неввинні прояви культурно-національного пробудження. В маю ц. р. відновлено чит. „Просвіта“, при якій згуртовалася свідомо молодіж в „Драматичнім Кружку“ та приготував „Невольника“, не зневірючись навіть цим, що представник „владав“ комендант постерунку в Книгиничах заповідає з гори, що не допустить до виставлення штуки. 12. червня ц. р. відгукнулось і наше село на всенародній зазив і помянуло „не злим тихим словом“ Борців за Волю. Рано відправилася Служба Божа за поляглих, а опісля панихида над невідомого імені героєм (мабуть стрільцем квалом. бриг.) при участі цілого села з церковною процесією, при асисті почесної чети місцевих товаришів зброї поляглого героя, над прикрашеною цвітами й дубовим пам'ятником могилою. Ініціатор Свята і наш духовий провідник о. В. Сайкевич виголосив достроєну до свята промову, а заповіджений концерт в честь Т. Шевченка власти заборонили „іза санітарно-поліційних причин.“ Того дня завзявся у нас „Комітет допомогти Голодній Україні“, який зібрав 50.000 м. і до 3-ох кірців вбіжа. Та в дві години після цього появилася в селі поліція і в неприсутности голови комітету, о. пароха (який мусів вїхати до Львова) зажадала під загрозою арештування від комітетових селян збірки. Скофісковані гроші й збіже не віддано й досі. Просимо Вп. Дра Студинського звернути увагу на те й донести станіславському воеводі про „wypadki jakiejś zbytniej srogości lub formalistyki.“ Найгірше, що це все сталося (як свідчать загальна опінія села) завдяки тут. нач. громади Іванови Носик, та його „кураторови“ Іванови Духній, які скоро дають знати все своїм приятелям, хочби це була навіть така невинна річ як збірка для голодних.

Товстенське пов. Гусятин. Читаючи дописи в „Укр. Голосі“ про читальняний рух в краю, соромлюся дуже, як згадаю, що в нашім селі тепер дієся. Минувшого року, з початком мая, наші селяне вваляли до народного діла під проводом о. Блавацького і відновили читальню, котра не була докінчена через перешкоди воєнні. Молодіж жертвувала гроші і працю, щоб возвеличати память погибших борців за волю України. Три неділі молодіж сипала могилу, три неділі ковалі жовали залізний хрест. На зелені свята був готовий і другого дня свят відбулось посвяченне пам'ятника і читальні. Всч. о. Матковський з Босир виголосив на могилі поляглих борців прекрасну промову, яка зробила велике вражіння на місцевих і заміських селянах. При читальні завзявано Аматорський Кружок, який давав вистави театральні. Доходи з вистав ішли на покриття коштів пам'ятника і читальні. — А тепер що? На приказ Владки перенесено о. Блавацького на вищу посаду. Від тоді читальня з кождим днем иустіє, бо брак провідирів. Вправді маємо трох інтелігентів, але вони не тільки що не показують дорогу до просвітнього життє, не тільки що не помагають Ам. Кружкові, але ще анеохочують селян до праці. Коли так дальше піде, будемо прилюдно пятнувати ті одиниці.

Зади, пов. Дубно на Волині. Заходами Задівського „аматорського гуртка“ під проводом Ол. Бугаєва уладжено у нас 5. червня 6. р. аматорську виставу. Поставлено було „Святання на Гончарівці“. Вистава прошла дуже гарно. Аматори виявили справжньої драматичний хист. Особливо визначалися грою: Ол. Семененко, Е. Явнюкова, О. Тацівка, І. Павлюх і І. Проказюк. Декорації, костюми і сама гра аматорів робили враження мійського театру. Сяла була переповнена глядачами, які прибули на виставу за 10—12 верств. До цього часу гурток влаштував 6 вистав, а саме: „Розумний і дурень“, „Нахмарило“, „Москаль-чарівник“, „Кум. Мірошник“, „Назар Стодоля“ і „Святання на Гончарівці“. Багато праці вложили суди пп. К. Тацій, Д. Голандюк і Г. Ковальчук. Дуже радує нас те, що селяни Задів і околиць прихильно ставляться до просвітньої праці гуртка і численно являються на вистави. Щиру подяку складає гурток гром М. Тацію, який щиро допоміг гурткові, відступивши свій будинок на виставу. В кінці всього „Задівський гурток аматорів“ кличе Млинівський, Смодівський, Торговецький і Вітницький аматорські гуртки відновити свою працю і з щирістю та самопосвятою віддатись їй. Пам'ятайте, що тільки єдність і безпінна праця на просвітній ниві виведуть нас з темноти і злиднів і покажуть шлях до кращого життя. — Член гуртка.

Маркопіль, пов. Зборів. Чисто українська громада Маркопіль, котра носить назву містечка, належала перед війною до перших зборівського повіту. Була тут найкраща в цілій околиці церква, школа, дві читальні, Спілка щад. і поз., агенція „Дністра“, кооператива, тай два „szędy państwowe“, почта і жандармерія. Громадяни належали до свідоміших і рухливіших, та були горді на свою принадлежність до цієї громади. Слабкість села було лише партійне роздвоєння, але і воно мало деякі додатні сторони. Головна, а може і ціла заслуга за цей потішачий стан села належала попереднім парохам, котрі були справдішними духовними провідниками і батьками громадян. Та прийшла війна, а в нею основна зміна. З гарного, вірцевого села і сліду не лишилось. Там, де колись були будинки, лишились стрілецькі рови та дротки. Очевидно, що в такім безвихіднім стані не можна було думати о якійсь освітньо-культурній діяльності. Помимо безнастанних просьб та по кільканадцять разів списаних воен. шкід, ніякої підмоги нізвідки не було і трудолюбиві громадяни серед переражених обставин почали повільно відбудуватися о власних силах. Є вже в селі школа, найшовся новий священник, для котрого громадяни виставили дім, та здавалося, що освітньо-культурне життя села поплине далі своїм передвоєнним руслом. Але надії завели. Одиноким організатором села, котрий докладав всіх сил над розбудженням духовного життя та національної свідомості громадян є місцевий студент прав Григорій Левко. За його старанням відновлено читальню „Просвіти“ та скликано Загальні Збори читальні, котрі відбулися дня 5. VI. ц. р. Головою вибрано Григорія Левка, його заст. Андрея Рудака. Рішено предплачувати „Гром. Вістник“, „Укр. Голос“, „Землю і Волю“ і „Письмо з Просвіти“. Крім того зорганізувався „Аматорський кружок“, котрий в найближчих днях має відограти „Наталку-Полтавку“ Через систематичну і енергічну працю та довіре, яким тішиться голова читальні серед громадян, — вдалося йому поставити Маркопіль в ряді першорядних сіл нашої поневоленої країни, колиб не підпольна ганебна робота кількох одиниць, саме назваченого старостою війта Йосифа Крупницького, котрий за вийтвіську гідність відчується від свого народу, та його головні дорадники С. Кулік, та Д. Каміньський. Вони роблять доноси на згаданого студ. прав до властей та підбурюють против него і так розяренних місцевих „stróżów spokoju i porządku“, котрі пильно слідять кожний його крок, та грозять шибеницею всім, хто лиш впишеться до читальні. На оправданні своїх погроз наводять ком. Шостак такі аргументи: „На що хлопови книжки; для його ціп, коса, плуг, а не книжки, бо як ялоп зачне читати книжки, то не схоже робити. Ліпше заложити склеп, в яким можнаб дістати горівку, пиво, тютюн — а не читальню. Бо хлопип будуть зразу читати а потім вольнуть карабін і будуть стріляти.“ Справді „практичні поради! Але прикро і болючо сказати, що в поміч цим людям йде і місцевий чоловік, що повинен бути провідником народу вже з титулу свого високого духовного звання. Але боячись страстити ласку „власть імущих“ увійшов в тихе порозуміння з жандармерією і виконуючи її припоручення відстрашує людей від читальні. Про це напишемо докладно сліду ючим разом. — Очевидець.

Бабухів, пов. Рогатин. В нашій селі повстала госп.-споживча кооператива „Згод“. Власалось досить селян і спілка гарно розвивалася, якби не роздор, який швирить церковний провізор і кількох його прихильників з війтом і зі старшою сестрицею. Вони то ведуть агітацію проти кооперативи та страшать селян, що зі Львова з Союзу ревізійного прийдуть і заберуть гроші. Цікаве що навіть латинники ходять до нашої кооперативи а наші киринники риють під нею. На другий раз подамо їх призвища, щоби весь світ знав, хто в нас киринить та в корші кути витирає.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Америка дуже невдоволена з біснуетою політики, яку тепер ведуть деякі європейські держави під проводом Франції. Тамашні газети слухно пишуть, що та політика заведе Європу на безвістї, де чекає її неминучи загибель. Тому звивають вони американське правительство, щоб так як в часі війни, вмшався в європейські справи і положило конець тій ганебній політиці, що робить з людей людодів. Передовсім треба змінити версальський договір, який поділив народи на вольних і на рабів. В слід за тим треба знизити Німцям суму воєнного відшкодовання, зменшити

суму довгів і обмежити зброєння, яке пожирас весь людський дорібок і відтягає мільони людей від корисної, культурної праці. На жаль, — пишуть далі амер. газети — з європейських держав тільки одна Англія бачить небезпеку, яка криється в версальському договорі. Інші держави, а особливо Франція осліпла від ненависти до Німців і зі страху перед ними. Треба отже забезпечити і Францію перед німецьким нападом рівночасно зі зміною версальського договору. Цего може доклати тільки Америка при допомозі Англії.

Англія так самб думає про європейську політику як і Америка. Тому Л. Джордж запросив французького прем'єра Поанкаре до Лондону, щоби з ним обговорити справу німецького відшкодовання і представити йому, що Німці не в силі заплатити так великої суми і треба її конче зменшити. Англія готова навіть зменшити довг, який винна їй Франція, як тільки французький уряд згодиться знизити суму відшкодовання, яку наложено на Німеччину. Поанкаре бачить, що иншого виходу нема і правдоподібно в половині серпня виїде до Лондону, щоб відбутти нараду з Льюїдом Джорджом. Кажуть, що й Бельгія і Італія вишлють своїх представників на цю нараду, так що нарада в Лондині буде неначе сесією Найвищої Ради.

Рада Союзу Народів вирішила справу Палестини. Цей край, де жив і учив Ісус Христос, був за Христових часів жидівським краєм. Але опісля Жиди покинули рідний край і розбрелись по всім усядам. Розкинутих по цілім світі лучила тільки Мойсеева віра, бо свою рідну, єврейську мову вони забули. На її місці витворилось у них мова, яка була мішанною инших мов. Ту мішанну називають жаргоном, і Жиди ще й теперим говорять між собою. Але коли у всіх народів пробудились національні почування, то з часом і Жиди зачали хилитись до національної ідеї. Та найважнішого прикметою кожної національності є її мова, а Жиди її забули. Тому зачали вчїтись забутої єврейської мови. Ті Жиди, що хотіли відгребати закопану віками єврейську мову назвали себе „сіоністами“. Їх уважано впрост біснуетими та брали їх на сміх особливо ті народи, які бажали, щоб Жиди прийняли їх народність. Але Жиди своє робили. Підвчившись єврейської мови, вони як і інші народи зачали мріти про свою самостійну державу в Палестині. Та ба — на протязі століть поселились тут на місци Жидів Араби, так що Жиди становлять всего десятину населення. Сіоністи звивали отже розсіяних по світі Жидів, щоб вертали в рідний край. Та не легко було Жидам вертати. Це робили тільки багаті Жиди, які хотіли змерти в „обіщаній землі“. Цю агітацію сіоністів, за поворотом до Палестини, уважано здебільша забавкою або мрією, якій ніколи не здійснитися. А щоб Палестина стала колись знов жидівською державою, про те ніхто не думав, не думали поважно про те й самі Жиди. Але світова війна принесла багато несподіванок. Жиди, хоч ровсіані по світі, виказали тільки сприту і мали такий вплив на дипломатів, особливо англійських, що вони допомогли Жидам осягнути те, що перед війною всім видавалось неможливістю. Англія признала Палестину жидівською оселою, а сьогодні рідна липнева сесія Ради Союзу Народів це потвердила і визнала Палестину жидівською державою під опікою Англії. Будуть мати Жиди ще багато клопотів. Вправді мають вони державу, але в ній Жидів дуже мало. Хотять вони колонізувати Палестину Жидами європейськими і американськими, але проти тої колонізації бунтуються Араби. Безперечно приїде тут до тяжкої боротьби. І хто знає, чи спритні Жиди не переможуть Арабів.

В Німеччині далі заколот через те, що Баварія не хоче прийняти ухвалених парламентом законів в справі охорони республіканського ладу. Через те в Берліні ведуться наради, як поступити з Баварією. А монархістичній настрої серед Баварців ще дужчий як був. Це показалось на онодішнім засіданню баварського союму: Оден соціалістичний посол поставив в соймі внесок, щоб вигнати з краю всіх мужеських членів королівської родини. А колиб на баварській землі зловлено якого з краю вигнаного члена королівської родини, то його треба покарати тюρμοю від 3 місяців до 5 літ. Цей внесок викликав велике обурення в соймі. Міністер внутрішних справ заявив, що йому гідко слухати того внеску. „Ми Баварці — говорив міністер — не дамо себе збаламутити в почуваннях вдячності для королівської родини“. Так само і посол Пестальоца, представник баварських людовців, заявив: „Я не годен знайти слів, щоб дати вислів тому обуренню, що ми мусіли пережити таку ганьбу, що знайшовся Баварець, який жадає прогнання королівської родини, яка живе в нашій краю 1100 літ. Ми в того переконання, що коли треба кого прогнати, то саме тих, що тут живуть тільки на те, щоб киринити“. — Серед оплесків внесок відкинено.

Хімія в Азії навістила страшна повінь. Вода заляла поля і знищила весь уроджай. Також по містах багато шкоди. В хінським столицім городі Пекіні вода підмулила доми так, що завалилось 1800 домів. Уже в минулім році навістив деякі хінські околиці великий голод, і люди мерли голодовою смертю. Цей рік заповідається так само.

Дентист Др. Ст. Дмоховський повернув і ординув як звичайно, при вул. Залізничої ч. 1.

ВСЯЧИНА.

Оповідна. По селах і містах Сх. Галичини „малопольські“ експозитури польської Дирекції обезпечень у Варшаві несправно і протизаконно втягають населення до примусової асекурації. Виясняємо, що розпорядком Міністерства Скарбу з 29. червня 1922 примус асекураційний на терені Сх. Галичини здержаний до часу, поки не будуть переведені вибори до Ради Надзірної. До того часу, не вільно експозитурам заключати примусових обезпечень, ані втягати до тої роботи урядів громадських чи поліції. За те селянам вільно обезпечати своє майно де їм захочеться. Не треба й пригадувати, що національним обовязком кожного Українця, що має ще необезпечені будинки, негайно обезпечити їх у своїму Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, заки примус стане і у нас обовязувати, бо тоді булоби вже за пізно. — Дирекція Тов-а. обезпечень „Дністер“.

З нагоди вінчання Вп. Олени Негребецької з Вп. Володимиром Зубрицьким зложили замість бажань бюрові товаришів Вп. Молодої 6000 м. для Укр. Інвалідів; проф. Греголінський 1000 м. на ту саму ціль.

НАДІСЛАНЕ.

Товариство „Дешева Кухня“ в Перемишлі складає отсим сердечну подяку Вп. Добродієви, який не бажав собі оголошення свого Імени, за щедрий дар 10 доларів і 10.000 мп. на закупно реальности для Бирси Товариства. Най Бог столицею нагородить!

КОНКУРС.

Тов. „Дешева Кухня“ в Перемишлі оголошує отсим конкурс на прийняте питомців до своєї Бурси. Місячні оплати вносять: 8 кг. житної пшеничної муки, 5 кг. пшеничної пшеничної муки, 5 кг. гречаних круп, 2 кг. масла або смальцю, 50 кг. картофель. Крім цього одноразово: 50 кг. капусти, 10 кг. закришки і 2.000 мп. на інвентар. Доплата в грошах, а також оплата в грошах без доставки харчів, будуть пізніше подані до відомства. Подання о прийняте до Бурси треба вносити найдалше до 15. серпня ц. р. на руки проф. Голічука Теодора вул. Снігурського ч. 10.

Конкурс.

Головна Управа Українського Педагогічного Тов-а оповіщує отсим додатковий конкурс на вільні місця учителів середніх шкіл всіх фхових груп в приватних середніх школах УПТ. з речинцем вношення додань до 15-го серпня с. р. Платня як в державних заведеннях. До подань належить долучити опис життя і особові документи (також у відписах).

До П.Т. Фірни А. Опіши і Ска у Львові вул. Осолінських 15. Поручаємося до милого обовязку зложити Вам прилюдну подяку за достарчений нам дзвін. Звінкий, металічний, далеко звучний голос, солідне, гарне та мистецьке конанне виріжяють дуже користно Ваш виріб — а скоро достава та звісна Ваша точність в обслузі є прикметами, які вповні заслугують на це, що можемо лашу фірму кождому совісно поручити. — За Церковний Комітет в Монастири IV. 1—2 п. Вязовиця: свящ. Михайло Була.

Шукаю сейчас на провінцію за добрим винагородженням **вправного інструментора** до 2-ох учеників пригтовляючихся до гімн. матурн. Зголошення проситьсся слати до Адм. „Укр. Гол. під „Двох“.

Гімназійний професор бажав мати лекцію на селі в інтелігентній родині. Зголошення до ред. „Укр. Голосу.“

Рахунковий бувший австрійський і український підстаршина глядає посади — Василь Крутій, Перемишль, Перекопана. 438-2-2

Ігуменат СС Василянок в Яворові шукає учительки з I групи языкової і III гр. рисункової. 441—2—3

Господарський календар на 1923 рік виїде небаком з друку. Календар побільшений так що до об'єму, як і з місту; великий формат, 9 арк. друку В календарі обширний Лікарський порадник, Ветеринарський порадник, цікаві відомости про сільське господарство, про управу лєну, прядільництво, про годівлю свиней, дробу, про лічнічі зілля. Календар коштуватиме 800 Мп. Хто хоче з гори (до 1 серпня) заплатити — то платить лиш 500 Мп. Адрес: „Русалка“ Львів, Куркова 10.

З Равщини: Кооператива „Волокно“ в Гребенім, перенесла свій склад товарів текстільних до Рави р. при вул. Варшавський (побіч церкви) і вводить рівничасно торгівлю товарів мішаних. Закликуєся горожан равського повіту до масового приступлення в члени Кооперативи Уділ вносять 2000 мрп. — впис. 200 мр. Зголошення і підписання заяв приступлення в члени кооп. приймає Вп. П. Ст. Котовський в льокалі „Віри“ кождого дня в год. передполудн. Гринь Іваницький, член Управи; О. С. Нічай, член Нада. Ради.

Кожний аматорський гурток повинен передплачувати одинокій театральній журналі: „Театральне Мистецтво“ Львів, Куркова 10. Передплата від 1. випуска до кінця року 1600 Мп.

□□□
„Театральне Мистецтво“, місячник театру і сцени, виходить враз з літературним додатком „Театральна Бібліотєна“ Що місяця: 1 випуск журналу і одна книжка (театральна песа).

Праси до виробу цементових дахівок продасть оказію „Убус“ Львів, Осолінських б. 9-2-4

Одинне Українське парцеляційне товариство „**ЗЕМЛЯ**“ у Львові, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посіlostей, інтабулює зарас купців за властителей куплених ними ґрунтів. Має урядове уповажнення до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. — Дає інформації в справах парцеляційних.

Томасину і СУПЕРФОСФАТ

вагоново і поодинокими міхами доставляє:

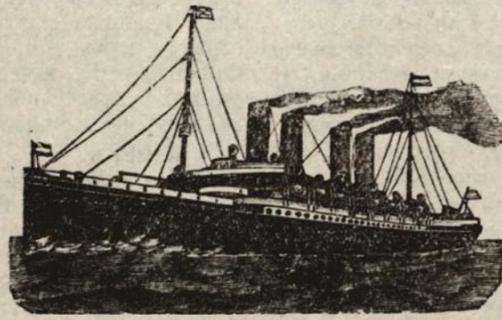
Краєвий Союз господарських Спілок Львів, вул. Зіморовича ч. 20.

Жадайте сейчас услівіи продажи.

442-3-5

До **АМЕРИКИ** „**WHITE STAR LINE**“ До **КАНАДИ**
114 долярів. (ЛІНІЯ БІЛОЇ ЗВІЗДИ). 106 долярів.

„**Olympic**“
48.000 тон.



„**Olympic**“
48.000 тон.

Дорога через Cherburg до Америки 4½ дні. Дорога через Ertmen до Канади є найкоротша і подорож триває тільки 4½ дні на повнім отвертім морі. Постійна безпосередна комунікація між Европою — Америкою і Канадою на кораблях Товариства Корабельного „**WHITE STAR LINE**“

напр. „**Majestic**“ 56.000 тон — „**Olympic**“ 48.000 тон — „**Homerick**“ 35.000 і багато інших великих і люксово уладжених кораблях англійських, які віддавна одержали признание тисячів подорожних за поконання всесвітних рекордів.

Увага! Всі формальности еміграційні полагоджує і інформації уділяє безплатно бюро нашого Товариства Корабельного

Львів,
вул. Городецька 36.

„**WHITE STAR LINE**“

Тернопіль,
вул. Тарновського 5.

„**ЕАСТ**“

Збірні оголошення виконує успішно і дешево
Експедиція анонсів — Станиславів, Аника 1.

Способних анвізиторів, в кожній місцевості за доброю нагородою шукається. Зголошення приймає „ЕАСТ“ експедиція анонсів Станиславів.

Конкуренційні ціни!

в окремому магазині обуви **ГЕРМАНА ГРІМІНГЕРА**

в Станиславові, Ринок ч. 23. побіч Народної Торговлі — продана обуви з найліпших фабрик, наймоднійшої і найдешевшої. Просимо переконатись! 2-7

Машини рілничі продає і направляє, вирабляє хрести на могили, перебирає роботу будівельну і артистичну, вибиває студи до найбільшої глибини — направа всіляких машин. **Вертгаймівські маси** продає нові — а старі направляє, як рівнож роботу в обем скарства входячу по найдешевших цінах виконує **ІГНАТІЙ ЯКУБОВСЬКИЙ** — Станиславів, Петра Скарги 60.

Артистичне ритівниче заведення **Генрига Оберлендера** в Станиславові, вул. Карпінського ч. 8.

вирабляє печатки кавчукові і металеві для кооператив, Товариств, Громад і т. п. по найдешевших цінах. Замовлення з провінції виконує скоро на письмненне замовлення. 3-5

ІВАН СІМЕНОВИЧ Станиславів,

Сапіжинська, ч. 23. (I. поверх)

Першорядна кравецька робітня і склад сукна

виконує роботу без і з власного сукна солідно, дешево і скоро. 1-12

Сиру шкіру бидлячу

приймає до виправи на юхт, або міняє за готову

гарбарня Вайсбаха

в Станиславові, побіч торговиці за ткальню. За кору плачу високі ціни. 2-2

А. Шляєн Станиславів,

Ринок ч. 27.

Склад домашнього полотна, церати, хідників з церати і полотна, білих шифонів, полотна на матраци, мішків, сінників, упряжи, шнурів. — Купно і продаж пряжі.

Українська **Володимира СВИСТЛЯ**

кушнірська робітня в Станиславові, вул. Грунвальдська, побіч зел. двірця виконує всякого рода роботу входячу в обсяг кушнірства. Жіночі і мужські футра подорожні, дівочі зарукавки, боа, шапки, ковніри, бараниці і т. п. Рівнож виправляється всякого рода шкіри. Робота солідна і скоро. 1-24-1 Ціни приступні. Чледики і практикантів шукається

Перворядна реставрація і город **Ф. МАЛАШИНСЬКОГО**

в Станиславові, вул. Собеського ч. 17. поручає свою знамениту домашню кухню, буфет, пивницю з різного рода напитками, приймає абонентів на харч по дуже приступних цінах, поручає окремі номери для клубів і товариств. Для переїзних найвідповіднійший ресторан! Ціни приступні, прислуга скоро. 3-6 З поважаннем: **Ф. Малашинський.**

Увага!

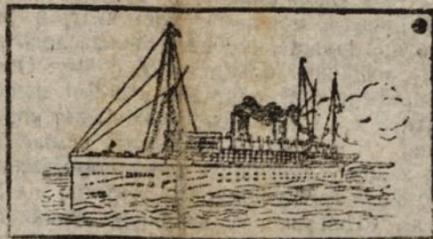
Увага!

Кооперативи і сільські крамниці! 3-5 Гуртовий магазин чаю, кави, рини, перцю, сірників, паперців, туюк, мила, пасти до обуви, різного рода, сірни для худоби, глазури для гончарів, кунеролу і т. п. по конкуренційних цінах: поручає гуртовий магазин і головне заступство артинулів чеських фабрик ск „Plating“ „Г. Неу“ **Г. Гольдшмід** Станиславів, і „Нлюч“ Назимирівська 7.

До емігрантів! **The Royal Steam Packet Co.**
R. M. S. P.

Станиславів, Третього Мая ч. 7.

Полагоджує всі справи для отримання американської візи. Продає корабельні карти на переїзд з Данціїа Шербургу Гамбурга Southamystru до New-Jorku Бразилії Аргентини Урагваю Куби Чілі Мексіко Канади.



Звертаємо увагу П. Т. Емігрантів що на виїзд до полудневої Америки це є до Бразилії, Аргентини Чілі, Перу, і Куби кромі звичного пасу не потреба других документів, а сама подорож є о половину дешевша чим до Канади і Сполучених Держав.

R. M. S. P. СТАНІСЛАВІВ, вул. 3. Мая ч. 7.

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ в ПЕРЕМИШЛІ

вул. КОСТЮШКА ч. 5.

Приймає і видлачує шадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опрощеноу їх на 4%. (Вкладкові книжочки „Української Шадниці“ мають популярну обвезку). — Уділює позички гіпотечні, векселеві і на підклад цінних паперів.

Збірник літургічних і других церковних пісень, на мішаний хор Др. Ст. Людневича.

Ціна 1500 Мк. Порто 100 Мк. Одержати можна в книгарні Ставропільського Інститута у Львові, ул. Руська ч. 3.

Томасину в складі 15—18% фосфорового кисиню доставляємо вагонами і поодинокими мішками по низких цінах. — Жадайте оферти.

Сіно, овес, опалове дерево і т. п. купуємо і платимо високу ціну. — Шліть оферти.

Скіру кожної якості і скількості доставляємо сейчас по замовленню по низких цінах.

„**УНА**“ Промислово-торговельне Товариство

Сп. з обм. пор.

в ДРОГОБИЧІ, Стрийська ч. 14. Приймаємо вкладки до обороту на високий процент після умови. 452-2-2

НИТКИ

„**ТРУД**“ Львів, Ринок ч. 39.

„**Полотно**“

Львів, Зіморовича 20. полотна, цайги, сунна, мотузні вироби.